

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.485 van 26 februari 2003
in de zaak A. 98.141/XIV-939.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. OPSOMMER,
 kantoor houdende te 9700 OUDENAARDE,
 Einestraat 22

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 6 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 november 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 24 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. WEYN, die loco advocaat J. OPSOMMER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij op 14 oktober 2000 België binnenkomt en zich op 16 oktober 2000 vluchteling verklaart; dat op 6 november 2000 de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 23 november 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 november 2000 tot weigering van verblijf bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“1. Schending van de hoorplicht.

Verzoeker die een Nederlandse procedure doorliep werd bij zijn interview dd. 16 november 2000 bijgestaan door een tolk Albanees-FRANS.

De vertaling gebeurde naar het Frans ondanks het feit dat de behandelende ambtenaar het Commissariaat-Generaal Nederlandstalig was.

Dat het aldus niet zeker is dat het vluchtverhaal wel goed werd begrepen.

Dat een beslissing gesteund op een dergelijk interview onwettig en dus nietig is.”.

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij eigenlijk de schending van de zorgvuldigheidplicht aanvoert; dat de eerste verwerende partij weliswaar verplicht is op een zorgvuldige wijze tot haar feitenvinding te komen, maar dat zij geenszins onzorgvuldig te werk gaat door het loutere feit dat zij zich baseert op verklaringen die vanuit het Albanees in het Frans worden vertaald door een tolk, waarna deze verklaringen vanuit het Frans in het Nederlands worden opgetekend door een ambtenaar bij de dienst Vreemdelingenzaken; dat de verzoekende partij beweert dat “het aldus niet zeker is dat het vluchtverhaal wel goed werd begrepen”, zonder concreet aan te tonen in welke mate het vluchtverhaal niet goed zou zijn begrepen; dat zij bovendien op het commissariaat-generaal geen opmerkingen maakte betreffende het tolkwerk; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“2. Schending van het artikel 1, A, 2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Dat verzoeker van Albanese nationaliteit is.

Dat zijn politieke overtuiging niet overeenstemt met die van de machtspartij aldaar.

Dat verzoeker vanuit zijn politieke overtuiging een verkiezingscampagne hielp voeren.

Dat verzoeker na de desbetreffende verkiezingen problemen kreeg met de politie.

Dat verzoeker aldus slachtoffer is van een politieke afrekening.

Dat dan ook de levenssituatie van verzoeker in Albanië niet meer veilig is.

Dat verzoeker daarom het statuut van politiek vluchteling dient te krijgen.

Dat de weigering van verblijf door de bestreden beslissing aldus onwettig is.”.

2.2.2. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van de artikelen 1, A, 2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen; dat aan deze bepalingen derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, 2) en van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan invoeren; dat het tweede middel onontvankelijk is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde, vierde en vijfde middel aanvoert die luiden als volgt:

“3. Schending van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven zoals ingeschreven in artikel 22 G. W.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

Dat deze bepaling krachtens artikel 191 G.W. ook van toepassing is op de vreemdelingen die zich op het grondgebied van België bevinden.

Dat verzoeker met zijn hoogzwangere vriendin een gezin vormt in de betekenis van artikel 22 G.W.

Dat in de rechtspraak voor de invulling van het begrip gezinsleven immers veelal wordt verwezen naar art. 8 E.V.R.M.. Zo oordeelde het Arbitragehof dat art. 22 G.W., gelezen in samenhang met art. 8 E.V.R.M., het genot van het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgt zowel aan de ouders als aan de kinderen. (Arbitragehof nr. 47/96, 12 juli 1996 (prejudiciële vraag), Jaarboek Mensenrechten 1996-1997, 353, noot VANSTEENKISTE, P.; A.A. 1996, 607; B.S. 14 augustus 1996, 21.555; J1.M.B. 1996, 1176; J. dr. jeun. 1996, 434, noot SAUVAGE, V.; Rev. dr. pen. 1997, 220; R.M 1996-97 (verkort), 1156; KIDS III, 3.8, 45; Rev. trim. dr. fam. 1996, 604; Panopticon 1997, 297, noot SMETS, J.)

Dat de beslissing tot onmiddellijke uitzetting in hoofde van verzoeker het recht op eerbiediging van het gezinsleven schendt daar waar zijn vrouw nog niet is uitgeprocedeerd.

Dat de bestreden beslissing dus ingaat tegen de grondwet.

Dat de bestreden beslissing aldus ongeldig is.

4. Schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 E.V.R.M

Dat verzoeker een gezin vormt samen met zijn zwangere vriendin J. M..

Dat het begrip gezinsleven, volgens artikel 8 E.V.R.M., door de vele rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna E.H.R.M.) zeer nauwkeurig omlijnd is.

Dat het grondbeginsel is dat de gezinsrelaties hun basis niet noodzakelijk moeten vinden in het huwelijk, maar dat ook andere de facto gezins- en familiebanden onder de fundamenteel grondrecht vallen. (P., DE HERT, 'Artikel 8 E. V.R.M. en het Belgisch recht', Brussel, Myn Breesch, 1998, 197.)

Dat artikel 8 E.V.R.M. met andere woorden het gezinsleven zonder onderscheid beschermt, het enige beslissende criterium is de hechtheid van de band (E.H.R.M. 13 juni 1979, Arrest Marckx tegen België, Publ Cour., reeks A, vol 31; E.H.R.M. 27 oktober 1994, Arrest Kroon tegen Nederland; E.H.R.M. 26 mei 1994, Arrest Keegan tegen Ierland; enz.)

Aldus valt zowel de verhouding tussen de niet-gehuwde ouder en zijn kind (E.H.R.M. 13 juni 1979, Arrest Marckx tegen België, Publ Cour., reeks A, vol 31) als de verhouding tussen twee samenwonende partners (E.H.R.M. Arrest Johnston, § 56) onder de bescherming van artikel

8 E.V.R.M. (SENAEVE, P., 'Compendium van het Personen- en Familierecht', Leuven, Acco, 1996, deel 3, 216-218).

In het Arrest X,Y, Z tegen het Verenigd Koninkrijk stelde het E.H.R.M. zelfs dat het samenwonen geen noodzakelijke vereiste is om van een gezinsleven te kunnen spreken in de betekenis van artikel 8 E.V.R.M.. In datzelfde arrest gaf het E.H.R.M. aan dat een afweging dient te worden gemaakt aan de hand van de duur van de relatie, het al dan niet samenwonen en het al dan niet op natuurlijke wijze verkregen hebben van kinderen.

Dat deze zienswijze later specifiek werd bevestigd in hoofde van vreemdelingen in het arrest Gül tegen Zwitserland (E.H.R.M. 19 februari 1996, Arrest Gül tegen Zwitserland).

In het Berrehab arrest van het E.H.R.M. ging het Hof zelfs nog een stapje verder door te besluiten tot een gezinsband tussen ouder en kind louter op grond van de afstamming:

'21. The Court likewise does not see cohabitation as a sine qua non of family life between parents and minor children. It has held that the relationship created between the spouses by a lawful and genuine marriage - such as that contracted by Mr. and Mrs. Berrehab - has to be regarded as 'family life' (see the Abdulaziz, Cabales and Balkandali judgment of 28 May 1985, Series A no. 94, p. 32, § 62). It follows from the concept of family on which Article 8 (art. 8) is based that a child born of such a union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to 'familylife', even if the parents are not then living together.'

Deze rechtspraak wordt door het Europees Hof nog steeds consequent gevolgd. Getuige daarvan de zeer recente uitspraak in het geval Ciliz tegen het Koninkrijk Nederland (E.H.R.M. 11 juli 2000, Arrest Ciliz tegen Het Koninkrijk Nederland):

'59. Having regard to its previous case-law the Court observes that there can be no doubt that a bond amounting to family life within the meaning of Article 8 § 1 of the Convention exists between the parents and the child born from their marriage-based relationship, as was the case in the present application (cf the Keegan v. Ireland judgment of 26 May 1994, Series A no. 290, pp. 17-18, § 38). Such natural family relationship is not terminated by reason of the fact that the parents separate or divorce as a result of which the child ceases to live with one of its parents (see the Berrehab judgment mentioned above, p. 14, § 21; the aforementioned Keegan judgment, p. 19, § 50; see also Application no. 12246/86, decision of 13 July 1987, Decisions and Reports 53, p. 225).'

Ook de huidige situatie van verzoeker valt zonder twijfel te catalogeren onder de noemer van het gezinsleven in de betekenis van artikel 8 E.V.R.M..

Dat daarenboven een beslissing in het dossier van de vrouw van verzoeker de eerste maand niet te verwachten valt.

Dat zij nadien minstens nog minstens éénmaal de mogelijkheid heeft in beroep te gaan wat betekent dat de effectieve verwijdering zeker nog verschillende maanden op zich zal laten wachten.

Dat het niet zeker is dat Mevrouw M. zal worden uitgewezen.

Dat een huidige uitzetting van verzoeker aldus artikel 8 E.V.R.M. schendt.

Dat de bestreden beslissing deze uitzetting beveelt en aldus ook artikel 8 E.V.R.M. schendt.

Dat de bestreden beslissing aldus onwettig werd genomen.

5. Schending van het beginsel van gezinsreunificatie zoals bepaald in de artikelen 17 en 23 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten

Dat verzoeker verloofd is met mevrouw M., S..

Dat mevrouw Martinkute zwanger is van verzoeker.

Dat uitdrukkelijk verzocht werd om de dossiers van verzoeker en zijn verloofde samen te voegen.

Dat desalniettemin enkel verzoeker momenteel een weigering van verblijf kreeg.

Dat verzoeker aldus het land dient te verlaten terwijl zijn vrouw zelf nog geen beslissing kreeg door het Ministerie van Binnenlandse Zaken dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de uitwijzing van verzoeker aldus een inbreuk is op de eenheid van gezin.

Dat dit strijdig is met artikel 17 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten.

Dat de uitwijzing van de helft van het gezin ingaat tegen de bescherming van het gezin als kern van de maatschappij.

Dat dit strijdig is met artikel 23 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten.

Dat verzoeker daarom meent dat nog niet wettig kon worden besloten tot de weigering van verblijf.

Dat de bestreden beslissing aldus onwettig is."

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de drie geciteerde middelen een "beslissing tot onmiddellijke uitzetting" aanvecht; dat de bestreden beslissing

dit niet tot voorwerp heeft, dat derhalve de middelen niet op ontvankelijke wijze kunnen worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig februari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.